

Na Srednji ekonomski in trgovski šoli smo 15. marca 2011 odprli šolski muzej, s katerim želimo ohraniti pomembna dejstva iz zgodovine šole in njene kulturne dediščine ter širšo javnost seznaniti z razvojem ustanove. O vlogi in poslanstvu šole je spregovorila ravnateljica Inga Krušič Lamut, delo dijakov pri nastajanju muzeja in muzejskega kataloga je predstavila knjižničarka Alenka Makuc Zagožen. Nato so si obiskovalci ogledali muzej ter prisluhnili profesorju Tomažu Komelu, ki je ob razstavljenih predmetih povezal preteklost in sedanost šole in dogajanja na njej.

Začetki na Vajenski šoli trgovinske stroke segajo v leto 1958, ko je prav v mesecu marcu v klopi sedla prva generacija dijakov. Do danes se je seveda marsikaj spremenilo: učni predmeti, programi, nastala je ekonomska gimnazija, sezidana je bila nova stavba šole in še bi lahko naštevali. Ideja o muzeju se je oblikovala ob pripravah na 50-letnico šole, ki smo jo praznovali leta 2008. Takrat smo zbrali veliko gradiva in izkazalo se je, da bi bilo zanimivo urediti muzejski prostor in vključiti dijake v ta šolski projekt.

Temeljni cilj je bil, da bi dijake, starše in širšo javnost seznanili z zgodovino šole, njenim spreminjanjem in uspehi. Najpomembnejše poslanstvo šole je gotovo izobraževanje, ne smemo pa pozabiti na vzgojni vidik, pri čemer so seveda poudarjene splošne vrednote in tudi nekatere prav posebne. Če upoštevamo odnos do kulturne dediščine, je to gotovo tista posebna vrednost, ki je dijakom ne more ponuditi prav vsaka šola. Zato je bil projekt šolskega muzeja priložnost, da dijaki vzpostavijo drugačen odnos do preteklosti, da spoznajo življenje in delo na šoli pred petdesetimi leti in začnejo razmišljati, kako so včasih delali in ustvarjali.

Učiteljski zbor je za pripravo šolskega muzeja izbral dijake 2. a razreda ekonomske gimnazije, ki so se marljivo lotili dela. Vse predmete so popisali in izbrali tiste z zgodovinsko vrednostjo ter jih pripravili kot razstavne eksponate. Te so potem postavljali v vitrine in jih opremljali s podnapisi. Popis vseh razstavljenih predmetov so dijaki oblikovali v katalog muzejske zbirke, pri čemer jim je pomagala knjižničarka. Katalog so poimenovali **Naš časovni stroj** in ga opremlili s fotografijami zanimivejših predmetov. Vse predmete so razdelili na več skupin: učbeniki, zvezki, delovni zvezki, šolske naloge, različni pokali, priznanja, fotografije, športni dresi in še veliko drugih zanimivih stvari. Posebno pozornost dijakov so pritegnili stari »plonk« listki z miniaturnimi zapisi, ki pa bi bili danes že zastareli. Da so imeli včasih dijaki poseben smisel za humor, dokazujejo številne pesmice o profesorjih.

Fantje so se izkazali pri pripravi sten za poslikave in s prenašanjem pohištva v muzejsko sobo. Posebnost muzeja je modra barva hodnika in spremljajoča rdeča črta kot nekakšno vodilo v muzejski prostor. Posebej izstopajo portreti dijakov na hodniku ter poslikava zunanje stene muzeja, kar daje vtis večjega prostora. Tudi te poslikave so ustvarjali dijaki. Njihov mentor je bil profesor Gigo De Brea, ki je likovno ustvarjanje v šolskem muzeju takole razložil:

»Modra stenska barva z rdečim barvnim pasom (všet je tudi napis), ki zajema prostor pred stopniščem, stopnišče in predprostor sobe muzeja, ustvarja simbolno in konkretno vzdušje, razpoloženje, ki zaokroža namen in podobo šolskega muzeja Srednje ekonomske in trgovske šole. Na simbolni ravni (ker barve že od nekdaj nosijo simbolni pomen) je modra barva barva kontemplacije in spomina. Rdeči pas (nit, tok, življenjski sok - kri) nas kot okras in akcent (poudarek) pelje v spodnji prostor, kjer se bomo soočili s predmeti, ki nas povežejo s spominom na preteklo dogajanje.

Na konkretni ravni (torej modra barvna materija, ki nas fizično obdaja) pa modrina loči in zamenjuje prostor, ki je namenjen muzeju, od ostalega prostora v šolski zgradbi. Rdeči pas na koncu stopnišča vzporedno z zadnjima dvema stopnicama nato ponikne v tla (oblikovno sledi smeri stopnišča) in se spet pojavi horizontalno na koncu nasprotne stene ter pelje (pogled) k vratom, skozi katera stopimo v muzej.

Fotografije-portreti dijakinj in dijakov na steni stopnišča in v predprostoru muzeja ustvarjajo oblikovni ritem, hkrati pa nas spominjajo, zaradi koga smo tu.

Stenska poslikava sega 10 metrov v dolžino in 2 metra v višino. Ker je podlaga iz betona, smo zaradi obstojnosti uporabili barve za beton. Vsebinsko je poslikava prikaz narave: dreves, ptičev, oblakov. Gledalca – obiskovalca napeljuje k razmisleku o neokrnjeni naravi kot edini možni podstati za vsakršno človeško delovanje. Dijakinje so za predlogo in navdih delno uporabile slike – reprodukcije starega, tradicionalnega kitajskega in japonskega slikarstva. Poslikava prostor muzeja optično razširi, ga poživi in ga iz notranjega prostora podaljša, tako-rekoč prelije v zunanji prostor.